

nister ikke behøvede at gøre, thi ingen har bestridt Etatsraad Hoff's rent saglige Kvalifikation der til. Den højtærede Minister henviste til Københavns Magistrat, men jeg har jo een Gang givet den højtærede Minister et meget prægnant Eksempel paa, at et Byraad, en Magistrat, kan nære andre Anskuelse end Ministeren. Ringsted Byraad sidder den Dag i Dag og synes, at Læge Langhoff er en udmærket Sygehøjslæge, medens den højtærede Minister fandt, at han ikke kunde være Embedslæge. — Det tilfredsstillende mig til en vis Grad at høre den højtærede Minister erklære, at han rimeligvis havde læst Clod-Hansens Erklæring, inden han kom herved i Tinget og udtalte sig. Hvis den højtærede Minister har læst denne Erklæring, synes jeg ikke, han kunde fremsætte de Udtalelser, han kom med; det skal jeg imidlertid ikke opholde mig meget ved, idet det allerede er karakteriseret i ret stærke Ord af det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger). I alt Fald kan jeg ikke se, at der, naar man sammenholder de to Erklæring, er mindste Uoverensstemmelse mellem min Erklæring og Karantænelæge Clod-Hansens Erklæring; jeg synes tværtimod, at jeg har brugt meget afdæmpede Udtryk om vor Samtale. Jeg kunde have brugt langt stærkere Udtryk, thi i den Samtale, jeg havde med Clod-Hansen, brugte han i Virkeligheden langt stærkere Udtryk, end jeg har citeret i min Embedserklæring. Jeg skal ikke komme ind paa at citere disse Udtryk, de vare saaledes, at der ikke kunde næres Tvivl om, hvad han mente om sine assisterende Læger paa det Tidspunkt; men det er rigtigt, hvad Ministeren siger, at Karantænelægens Erklæring er højt mærkelige og modsigende.

Den højtærede Minister kom derefter ind paa de Udtalelser, der ere faldne om Morfinismen. Det glædede mig, at den højtærede Minister erkendte Rigtigheden af en Ting i mine Udtalelser; det var for saa vidt ikke mine egne, men Sundhedsstyrelsens, og derved falder noget af det Odium bort, som Ministeren tidligere har villet lægge paa mig i den Anledning. Mine Anskuelse om Morfinister have været rene og klare, lige fra den Gang jeg fraraadede at sende Læge Erslev som Vikar til Anholt, fordi han tidligere havde været Morfinist; og indtil den Gang jeg var med til at indstille, at disse Læger skulde afskediges, fordi de havde misbrugt Morfin i høj Grad. Og den højtærede Justitsminister vil vel neppe finde, at det er underligt, om Sundhedsstyrelsen, efterhaanden som dette Spørgsmaal er blevet

mere og mere brændende, har taget denne Sag mere og mere grundigt op. Man maa jo huske paa, hvorledes hele Sagen laa. Det var jo en ny Lov, der kom til Anvendelse for første Gang; og hvorefter der kunde gøres Ansvar gældende overfor Læger, der vare Morfinister eller Alkoholister. Naar denne Lov fik den Form, den fik, maa man huske paa, at den fik den, fordi Lægestanden selv havde ønsket denne Lov; det var Lægestanden selv, der havde ønsket en Lægeansvarlighedslov for at kunne rense de uheldige Elementer ud fra Standen. Det var et Ønske, som Lægestanden selv havde næret og fremsat Gang efter Gang paa Lægemøder. Saa meldte Spørgsmaalet sig for Sundhedsstyrelsen, som jo ikke blev dannet paa een Gang. — Justitsministeren ved jo, at Konsulenterne ere valgte den ene efter den anden; og at Sundhedsstyrelsen først er bleven fuldtallig lidt efter lidt.

Der er her to forskellige Spørgsmaal, som jeg stadig har hævdet, at man maa se forskelligt paa. Det ene er, hvorledes man skal stille sig overfor en praktiserende Læge, der er Morfinist; og det andet, hvorledes man skal stille sig overfor en Embedslæge. Besvarelsen maa absolut blive forskellig. At tage jus practicandi fra en Mand er en meget alvorlig Foranstaltning, som man efter min Mening i Virkeligheden kun kan gribe til, naar vedkommende Mand frembyder absolut Fare for sine Omgivelser. En hel anden Sag er, hvorledes man skal stille sig overfor en Mand, der er Embedslæge, og som man tvinger Folk til at søge. Overfor en praktiserende Læge er det jo saaledes, at Folk som Regel vide, at denne Mand er Morfinist, det er noget, der som Regel ikke er hemmeligt, og saa kunne Patienterne lade være med at søge ham, der er jo næsten altid en anden Læge, som de kunne komme til. En anden Sag er det, hvor man ansætter en Mand i en saadan Stilling, at Patienterne skulle gaa til ham. Derfor synes jeg fremdedes, at det er uforsvarligt at have Folk i Embedsstillinger, som have været Morfinister i høj Grad, fordi de kunne falde tilbage. Og i dette, at jeg paa Sundhedsstyrelsens Vegne sagde om Læge Erslev, at man saa, at en Morfinist kan rette sig fuldstændigt, ligger ikke, at denne Mand bliver fuldstændig helbredet. Dette, at Manden retter sig, betyder, at der er en Periode, hvor han ikke bruger Morfin; ellers vilde jeg have brugt et andet Udtryk. Det er et medicinsk Udtryk, man bruger, at en Mand „retter sig“. Ganske det samme sige vi i denne Erklæring, vi sige, at skønt der kan være en kortere eller længere Periode, hvor ved-